

KAPITOLA 2

Nado mnou bola svetelná žiara. Na chvíľu som spanikárila, no potom som si uvedomila, že to je len pouličná lampa. Musela som ležať na zemi. Lenže som nič necítila. Ani zem, ani svoje telo. Nemohla som sa ani pohnúť. Pokúsila som sa niečo povedať, ale ani moje ústa nefungovali. Nado mňa sa nahla žena s blondávnym copom a zamračila sa. Pozrela sa hore a ústami niečo naznačila niekomu, koho som nevidela. Nie, ona rozprávala. Ale nepočula som ju. Nepočula som nič. Zdalo sa, že iba moje oči fungujú, a aj tie ... Všetko bolo tmavé a obmedzené, ako keby som sa mohla pozeráť iba hore.

Pokúsila som sa niečím pohnúť. Hocičím. Prstom. Jazykom. Nič nešlo. Premýšľala som, či som mŕtva a môj duch sa tu len chvíľu zdržal, kým odíde tam, kam chodia duchovia. Možno bol tiež zaseknutý a nemohol sa hýbať. Možno sme boli obaja paralyzovaní.

Tá blondávná pani mala na sebe tričko s nášivkou, na ktorej bolo napísané POHOTOVOSTNÝ TECHNIK NEMOCNICE HOLY ANGELS. Vyzeralo to, že hýbe rukami nad mojím telom, robila niečo, neviem čo, pretože som stále nič necítila a nemohla som ani pohnúť očami dosť na to, aby som to videla.

Premýšľala som, či som stále na mieste nehody, či bol Lonnie nablízku, či bol v rovnakom stave ako ja, či tu bol aj ten druhý vodič, či ten niečo cítil, či moji rodičia alebo moja sestra vedeli, kde som, či tu umriem.

Môj pohľad sa natriasal a posúval, keď ma presúvali. Svetelná žiara z pouličnej lampy zmizla. Nebo nado mnou bolo tmavé, oveľa tmavšie, ako bolo keď sme s Lonniem odišli z parku. Snažila som sa odhadnúť, ako dlho trvá, než nebo tak stmavne. Niekoľko minút? Hodín? Ako dlho som tam bola?

Potom sa mi začali vracat' ostatné zmysly.

Najprv nado mnou zazvonil hlas tej záchranárky. „Dostaňte ju na nosidlá!“

V pozadí bol zvuk sirén, pobežujúcich ľudí, kriku, ktorému som dobre nerozumela a nepomýliteľný zvuk ohýbajúceho sa kovu. Počula som škripot štrku pod nohami a zacvaknutie niečoho podo mnou. Presúvali ma, pomaly a hladko. Hviezdy sa točili.

Ďalší sa vrátil čuch. Nával prenikavého dymu a štiplavej gummy. Sladkého a niečoho zemitého.

Potom som zacítila krv vo svojich ústach. Pohla som jazykom a snažila ucítiť vnútro úst. Všetko bolo mäkké, špičkou jazyka som cítila nejaké ostré úlomky a prázdne opuchnuté ďasná.

Ešte viac zvukov. Krik, plač, náreky. Alarm auta hulákal a robotický hlas pokojne intonoval, že pomoc je na ceste.

Červené svetlo sa odrážalo od lesklého bieleho náteru sanitky.

Vnútro sanitky. Hladký biely strop. Kovové západky na nádobách so zásobami nado mnou. Tváre záchranárky a ďalšieho chlapa, ktorí sa nado mnou prehýbali. Jedna tvár usmiata, druhá zamračená, lenže som nevedela rozoznať, ktorá je ktorá, pretože moje oči nevedeli ani na jednu zaostriť a ja som nadskakovala a siréna húkala, takže sme už museli byť na ceste do Holy Angels.

Prešli sme na hladký rovný úsek cesty a môj zrak sa zlepšil.

Bol to ten chlap. Ten chlap sa usmieval.

Potom ma vyložili a okamžite ma zalial pach dezinfekcie. Svetlá v nemocnici boli svetlobiele... Nieкто by im mal povedať, že to nie

je upokojujúce. Mali by si namontovať žiarivé svetlá, také, ako sú na ulici. Zavrela som oči a počula, ako vedľa mňa bežia nohy obuté v pískajúcich plátenkách a ako sa do toho krútili kolieska na vozíku a ako poskakovali po nemocničnej dlážke. Aj cez zavreté viečka som videla, ako na mňa žiari svetlo, a vždy som vedela, keď sa nado mňa niekto nahol, lebo na moju tvár vrhal tieň.

Zrazu som začala znova cítiť. Začalo to ako vlna v mojich končatinách. Bolo to ako keby ruky a nohy stiahli z kože. Všetko, čo som cítila, bola bolesť. Vykrikla som a tí, čo popri mne bežali, ešte zrýchlili. Bolesť prechádzala dovnútra k môjmu žalúdku a potom prešla do mojej hlavy. Nebolo nič, čo ma nebolelo. Moje nohy, moje ruky, môj trup, môj krk, moja hlava, moje ústa, moje oči. Cítila som, ako keby som prešla mlynčekom. Nevedela som prestať kričať aj napriek tomu, že ma z toho ešte viac bolelo hrdlo. Nevedela som prestať. Myslím, že sa snažili ma zastaviť. Cítila som, ako ma presúvajú, ako ma tlačia a počula som, ako sa mi snažia dačo povedať, ale cez svoj krik som im nič nerozumela. Vedela som len to, ako sa cítim, a to, ako všetko bolí, a myslela som si, je toto umieranie? Snažila som sa im povedať: „Zastavte to!“

A potom všetko zastalo.

Zobudila som sa v malej bėžovej miestnosti s vertikálnymi vinylovými žalúziami a okolo mňa pípali prístroje. Na každej strane bėžového plastového stola na kolieskach boli dve očalúnené stoličky s drevenými opierkami. Moje telo zakrývala modrá prikrývka. Nevidela som, v akom som stave, iba to, že moje nohy sa zdali oveľa väčšie ako obvykle, takže som usúdila, že boli obe v sadre. Skvele. Ani svoje ruky som nevidela. Snažila som sa nimi pohnúť, no nešlo to. Buď som bola bezruká, alebo tá anestézia, ktorú mi dali, ešte neprestala účinkovať. Cítila som sa unavená a k tomu som z celého tela cítila tupú bolesť. Aspoňže som už vedela hýbať očami, takže som sa mohla poobzerať.

Bola som sama. Bola som tu len ja, pípajúce prístroje a ružový plastový džbán, ktorý stál orosený na tom stole na kolieskach. Ale žiadne šálky. Vyplazila som jazyk. Moje pery boli suché. Trocha vody by mi bodlo, no nevyzeralo to tak, že môj hlas funguje, takže som si nemohla vypýtať, ani keby som nebola sama. Snažila som sa pohnúť prstami a zistiť, či tu nie je niekde tlačidlo, ktorým by som mohla niekomu, hocikomu, dať vedieť, že som sa prebrala a aby sa o mňa začali starať, prípadne mi povedali, čo sa stalo, alebo hocičo, no stále som necítila svoje prsty, ani som nevedela, či ešte nejaké mám.

Premýšľala som, ako asi vyzerám.

Zaujímalo ma, kde sú všetci.

Zaujímalo ma, čo sa stalo Lonniemu.

Keď som sa znova prebrala, mala som výhľad na nemocničnú stropnú dlaždicu. Takú tú bežnú, ktorá je hybridom šedej a béžovej – mojej zahmlenej mysli napadlo, *šéžová?* – uloženú do mriežky, ktorá ťa núti tie dlaždice rátať, hlavne ak je to jediná vec, ktorú vidíš. Svetlá boli stlmené a nevedela som rozoznať, či je to tá istá miestnosť, v ktorej som bola predtým, alebo či ma presunuli. Bola menšia, než som si pamätala, a zdalo sa mi, že počujem menej bzučania a pípania než naposledy, keď som bola pri vedomí. Usúdila som, že to bol pokrok. Pokúsila som sa pohnúť. Znova neúspešne a tentokrát som vôbec nevidela svoje telo, lebo som ležala rovno. Možno moje nohy zmizli. Alebo celé moje telo. Zamyslela som sa, či by človek mohol technicky prežiť ako samotná hlava.

Tiež som zvažila, že som zmätená z liekov. Pripadalo mi to ako múdre zhodnotenie mojej mentálnej spôsobilosti.

Dvere sa otvorili a zavreli a počula som šepot mojej mamy: „Čo myslíte, ako dlho ešte?“

„Zotavovanie bude náročné, pani Marshallová. Jej zranenia sú rozsiahle. Budeme to musieť brať krok za krokom.“

Počula som niečo ako tichý plač a potom hlas môjho otca: „Carrie by ju rada videla. Privediem ju po škole.“

Carrie nemala školu v sobotu. Chcela som sa spýtať, o čom hovoria. Ale potom mi napadlo, že pravdepodobne už nebol piatok, ani víkend. Chcela som povedať *Ahojte*, ale to, čo vyšlo z mojich úst, bolo celkom elegantné *Uunghh*. Môj slovník bol zredukovaný na slovník osadníka z Minecraftu.

Moji rodičia pribehli ku kraju postele, nadšení, že som vydala vôbec nejaký zvuk.

Hej, skúsila som znova. *Uhh* vyšlo z úst.

„Bianca!“ povedala jemne moja mama. Po tvári jej stekali slzy a zanechávali bledohnedé stopy v jej mejkape.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa môj otec.

Pokúsila som sa prikývnuť. Zabolelo to.

Ďalšia prišla k posteli žena v bielom plášti a moji rodičia odstúpili. Mala veľké tmavohnedé oči a čierny vkroč, ktorý mala prehodený cez jedno plece. Keď sa nahla bližšie, jej vlasy odkryli jej menovku, na ktorej bolo napísané DOKTORKA NAYOVÁ.

„Ahoj, Bianca,“ povedala. „Som rada, že si sa prebrala.“

„Ako dlho som bola mimo?“ pokúsila som sa opýtať. Ale iba som ďalej stenala. A trocha slintala, nerada priznávam. Moja mama sa nahla s obrúskom, aby mi otrela slinu a tvárila sa ustarostene.

„Od tvojej nehody ubehol takmer týždeň,“ povedala doktorka Nayová, ako keby mi bolo perfektne rozumieť. „Konečne si bola dostatočne stabilizovaná na to, aby sme ťa mohli prebrať.“

„Aké mám poranenia, doktorka?“

Doktorka Nayová ťukla do niekoľkých tlačidiel na svojom tablete a z kamery na okraji tabletu sa začal premietiť hologram. Pred mojimi očami sa zjavila moja miniatúrna verzia. Bolo to zvláštne, ako sa pozeráť na plánik svojho tela.

„Máš veľké šťastie, Bianca. Ak by si mala túto nehodu o pár rokov skôr, nie som si istá, či by sme mali tú správnu technológiu, aby sme ti pomohli.

Rozhodne som si nepripadala, ako keby som mala šťastie, keďže som bola celá v sadre, ale verila som jej. Doktorka Nayová ešte párkrát ťukla do tabletu a hologram môjho tela sa rozžiaril načerveno na takmer desiatich miestach. Bolo to strašné: dve zlomené ruky, zlomená stehenná kosť, tri zlomené kosti v mojej pravej nohe, dve zlomené rebrá, splasnuté pľúca a otras mozgu. Vyzerala som, ako keby hra na operáciu dopadla príšerne zle.

„Ešteže si bojovníčka,“ povedala doktorka Nayová.

Nespomínala som si, že by som bola schopná bojovať alebo vedieť, kto bol okolo mňa, ani to, ako som sa dostala do tejto škaredej malej izby, ktorá smrdela borovicovým čističom, liekmi a močom – o ktorom som dúfala, že nebol môj, ale vedela som, že pravdepodobne bol.

Doktorka Nayová sa nado mňa nahla a upravila prietok z vrecúška, ktorý šiel do infúzie. Odrazu som zacítila napravo odo mňa niečo chladné a znova som sa usmiala, konečne znova cítiac svoju ruku. Chlad sa rozšíril a úplne ma zalial, potom na mňa ako hmla padla otupenosť. Doktorka Nayová pokračovala v rozhovore o mne s mojimi rodičmi. Zdalo sa, že toho bolo veľa na prebratie. Snažila som sa načúvať, ale mala som problém počuť. Mala som problém cítiť. Celkovo som mala problém. Bolo to ako plávať hore silným prúdom. A zrazu znova tma.

Do tretice všetko dobré, pomyslela som si, keď som sa znova prebrala. Tentokrát bolo svetlo jasnejšie, moje telo bolo podpreté a videla som celú tú bēžovú izbu so zakrytými stoličkami, plastovým stolom na kolieskach a znova ten zarosený ružový džbán. Déjà vu. Až na môjho otca, ktorý sedel v jednej zo stoličiek a čítal magazín